

rar ved at lade Universitet overtage denne Udgift, og for igjen at skaffe de fornødne Pengemidler tilveie hertil er det foreslaaet, at de Studerende skulde betale et Honorar til Universitetet, som de nu ikke betale, og der er i Motiverne gjort opmærksom paa, at Ministeriet har ifinde i denne Henseende at forhandle med Universitetet. Jeg troer nu virkelig, at ved en saadan Forandring vil det ogsaa blive absolut nødvendigt at forhandle med Universitetet, thi det er noget saa aldeles Nødt at lade de Studerende foruden den betydelige Indskrivningssum, som de betale, aarlig erlægge et Honorar til Universitetet, at der vistnok kunde være grundet Tvivl om, hvorvidt det overhovedet kunde gaae, eller om det ikke vilde medføre mange særdeles store, praktiske Ulemper. Jeg skal ikke her indlade mig paa dette Spørgsmaal, men vil dog gjøre opmærksom paa, at i alt Fald vilde det kun nogenlunde kunne holde Stik med Hensyn til de philosophiske Forelæsninger, som Alle skulde høre, og med Hensyn til hvilke Alle ere lige stillede. Med Hensyn til Forelæsningerne ved de enkelte Faculteter vilde Forholdet være et ganske andet. For Dieblisset bliver der kun betalt Honorar for privatisime Forelæsninger i det juridiske og i mindre Grad i det theologiske Facultet, men ikke i de andre Faculteter. Paa lægger man derimod alle Studerende at erlægge et bestemt aarligt Honorar til Universitetet, rammer det jo Alle. Dette var altsaa Noget, som først maatte betænkes, men dernæst maatte endvidere betænkes, at saaledes som Forholdene nu ere, vise Profesorerne, der selv ere Dommere over, hvorvidt de Studerende, der høre deres Forelæsninger, skulde have fritagelse for at betale Honorar eller ikke, en ganske overordentlig Liberalitet i saa Henseende; der er saa godt som ikke Noget, der ønskes at fritages for at betale Forelæsningerne — der kan naturligvis tænkes en ganske enkelt Undtagelse —, uden at han faaer denne fritagelse. I det Dieblis derimod, da Pengene skulde indflyde i Universitetskassen, og der bliver nedsat en Commission til at varetage Universitetets Tare i denne Henseende, vilde naturligvis mange Flere komme til at betale, idet man vil være meget strengere i sin

Dom over, hvorvidt den Studerende virkelig har Raad til at betale eller ikke, og der vil altsaa vistnok blive lagt en ikke ringe Byrde paa de allerfleste Studerende. Hvis Ministeriet skulde fastholde sin Tanke — som der dog maaskee kunde være Noget, der kunde tale for; men den er saa ny, at jeg i den Henseende ikke skal have nogen bestemt Mening — den Tanke nemlig, at enhver Studerende skulde hvert Aar erlægge et bestemt Honorar til Universitetet, forsaavidt han ikke paa Grund af Fatigdom fritages derfor, saa troer jeg rigtignok, at denne Tanke i ethvert Tilfælde først burde underkastes en nærmere Drøftelse, navnlig ved en Forhandling med Universitetet, og jeg vilde derfor, hvis Ministeriet fastholder sin Tanke, meget ønske, at dette Slutningsstillelag til § 8 maatte blive udeladt, indtil der forelaa en nøiagtig Bestemmelse om, hvorledes de Penge skulde komme ind, som bestemmes til en Afsløsning af disse private Forelæsninger. Det forekommer mig, at enten burde dette gjøres, eller ogsaa burde man optage en Bestemmelse som den, der var foreslaaet af Udvalget ifjor og vedtagen her i Thinget ved Lovudkastets anden Behandling. Den Uoverensstemmelse, som derved vilde fremkomme imellem de ældre Profesorer i det juridiske og theologiske Facultet, som nu have Lov til at tage Honorar for deres private Forelæsninger, og de yngre Profesorer, som ikke skulde have Lov dertil, vilde neppe have noget Stort at betyde. Hvad de philosophiske Forelæsninger angaaer, saa ere de jo tungne, og med Hensyn til dem gjælder, hvilket jeg i Forbigaaende vil gjøre opmærksom paa, ingenlunde det, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds gjorde opmærksom paa, at Alder og Svagelighed kunde medføre, at man fik mindre Honorar end ellers, efter som de Studerende ere nøbte til at høre dem.

Fischer: Med Hensyn til Bestemmelsen i § 7 skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, saaledes som denne Paragraph nu er affattet, tilstøder den den Fortolkning, at, naar Finanzministeren har afgjort Spørgsmaalet om en Embedsmænds Lønning, har det derved sit Forblivende, ikke blot overfor vedkommende